

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

↻Abdurrahim Karakoç↻Ercan Sağlam↻Abdullah Türk↻Tacettin Şimşek
↻M. Nihat Malkoç↻Ahmet Alan↻Abdullah Karabacak↻Halit Yıldırım
↻Yasin Şen↻Hilmi Kınalı↻Mehmet Pektaş↻Haydar Ali Nacar
↻Mehmet Osmanoğlu↻Salman Kapanoğlu↻Tayyib Atmaca
↻Zekeriya akabey↻Osman Gazi Turaç↻Metin zarıslan↻Mehmet Bircan

38. Sayı Nisan 2021

• Abdurrahim Karakoç

Ara Muhabbeti

Adı “sanatçı”ya çıkan her şebek
Yolda göğüs açar, sahnede göbek.
Ki bunca yarasa, baykuş, köstebek
Hem ışıktan, hem sabahtan korkarlar.

Siyasette yalan satmak huyları
Boya sürmek, çamur atmak huyları
Her nesneye yalan katmak huyları
İstikrardan, inşirahtan korkarlar.

Saçma sapan yorumlarlar çağları
Ölülerden medet umar sağları
Kırdılar geçmişle olan bağları
Tarihteki padişahıtan korkarlar.

Hiçbir küfrü bırakmazlar kazaya
Mabetleri çevirirler müzeye
Hayrandırlar doğu, batı, kuzeye
Geri kalan tek cenahtan korkarlar.

Ustaları aygır-kısrak filosu
Mangır etmez sözlerinin kilosu
Eserleri edepsizlik silosu
Hoş kelimadan, has mizahtan korkarlar.

Büyükler tanırız yüz okka beden
Fikrî sıkletleri sıfırda neden?
Aslı nedir; öğrenmeden, bilmeden
Korkak huylu bir refahtan korkarlar.

Doğru dürüst bir hâlleri bulunmaz
İhanette ihmalleri bulunmaz
Kalleşlikte emsalleri bulunmaz
Mertlik denen bir silahtan korkarlar.

Kiralıktır beyinleri, kışları
Dışlarından daha kirli içleri
Zina yapıp çoğaltırlar piçleri
Aileden ve nikâhtan korkarlar.

Kimi devrim, kimi koltuk yobazı
Kimi ilim, kimi hukuk yobazı
Kimi antik çağın moruk yobazı
Hâk ehlinden, hayırhahtan korkarlar.

Hem korkaklar, hem şirretler velhasıl
Günlük yalan yumurtlarlar ki nasıl
Bugünlük burada bitti bu fasıl
Tüm eğriler doğru rahtan korkarlar.

A ç i k k a r a

Hayâlî Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı • Tayyib Almaca **Yönetmen** • Mehmet Pektaş

Set Amiri • Halit Yıldırım **Afiş** • Yasin Mortaş

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkan www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

38. Sayı Nisan 2021 ISSN-0106417 (dergi)

❖ Ercan Sağlam

Mars

Şu bizim ülkeye bi haller olmuş
Tepeden tırnağa her şey satılık
Hepsinin üstüne, raf ömrü dolmuş
Tezgâhta kokmaya başlamış balık

İğneden ipliğe pamuktan beze
Her şeyin ruhunda sahtekârlık var
Şaka falan değil güdümlü füze
Gibi görünüyor tezgâhta hıyar

Piyasalar ölü, fiyatlar mermi
Hâline hiç gülme tesbih çekerken
Bir insan durmadan küfür eder mi?
Her yerde öptüğü ekmeği yerken

Ümit yok gittikçe büyüyor delik
Soluyor çiçekler açacak yerde
Dilim boğazıma kaçtı üstelik
Kör bir düğüm gibi durur içinde

Satışa gelmişim, ruhum mezatta
Değeri günbegün düşüyor ruhun
Var mı, bilmiyorum kaçınıcı katta?
Gemisi ne zaman dönecek Nuh'un?

Bana sorarsanız sonum felaket
Ercan'a sorsanız onun da öyle
İşine gelince günde üç paket
Yoksula beş vakit terane söyle

Ne yapalım şimdi nasıl edelim
Kaçalım tez vakit göçelim burdan
Bu dünya yaşanmaz marsa gidelim
-Önlerden bir bilet kesiver şurdan-

❖ Abdullah Türk

Bir Gün

Yıktık her suçu zamana,
Suç işleyen işleyene.
Kahpeler artık yan yana,
Haramı yiyen yiyene.

Düzenbazlık revaç bulmuş,
Asâlet şaşıp da durmuş,
Her yana sahtekâr dolmuş,
Horanı tepen tepene.

Yırtılmış arsızın yüzü,
Görmez hiçbir şeyi gözü,
Doğru konuşmaz dil sözü,
Yalanı sayan sayana.

Devlet malın deniz bilip,
Parti gemisine binip,
Şeytan postuna sinip,
Talanı eden edene.

Cebinde parasız pulsuz,
Ortada gezerken çulsuz,
Dünkü fakir olan halsiz,
Libasın giyen giyene.

Şan şöhret olmuş baş tacı,
Şaşıp kalmış hoca, hacı,
Nerede bunun ilacı?
Zamanı kıyan kıyana.

Elbet vakti gelir bir gün.
Ecel canı alır bir gün.
Defterler açılır bir gün.
Hesabın veren verene.

❖ Tacettin Şimşek

Kızın Var Sızın Var

Kız babası olmak zordur. Peki, ne kadar zordur? Tahmin edemeyeceğiniz kadar... Kız babaları damdan düştükleri ya da bir gün düşecekleri için iyi bilirler. Sözüm damdan düşmeyenler ve düşmeyecekler için.

Göz bebeğinizin bir gün sizi terk edip çok uzaklara gideceğini bilmek ve her an tetikte olmak... Kız babasının kâbusudur bu. Bundan kurtuluş yoktur. O zalim gün bir gün gelecektir. O hain kampana bir gün çalacaktır. Bir gerilim filminin aksiyon sahnesi eninde sonunda yaşanacaktır.

Olayın ciddiyetini kavradığınız andan itibaren beş vakit namaz, yedi vakit yalvarmalarınız başlar: "Allah'ım, hayırlı bir kısmet, temiz insan evladı, helal süt emmiş biri..."

Bakmaya kıyamamış, sevmeye doyamamışsın. El oğlu alır gider. Adı üstünde el oğludur. Ya hoyratsa... Dilden, hâlden, yoldan, gülden anlamıyorsa... Allah korusun!

Evlenmeden önce sizi kimse uyarlamıştır. Bak, dememiştir, kız evlat iyidir, hoştur ama bunun şöyle şöyle de bir durumu vardır. Seni elleri böğründe bırakıp yuvadan uçuşması vardır. Küçükken, "Ben evlenmem, baba! Seni bırakmam, baba! Senden ayrılmam, baba!" deyip deyip büyüyünce sözünden cayması vardır. "Hem ağlarım hem giderim." paradoksu vardır. Kolların kırılıp düşüverir yanına. Bu, her kız babasının başına gelen bir akıbetir. Seni bekleyen akıbet budur ve bundan kurtuluş yoktur. Ne yap yap, kız babası olma! Sakın ha!

Bu uyarıdan, "Oğlan babası olabilirsin, sakınca yok." anlamı çıkar mı? Hayır! Kız çekip gider de oğlan durur mu? Çelik halatla bağlasan durmaz. O da çekip gidecektir ve bir başka hikâyenin kahramanı olacaktır.

Velhasıl kabuk bağlamaz bir gönül yarasıdır. Kaç kızın, kaç oğlun varsa bu yarayı o sayıyla çarp! Dört işlemi bilmen yeterli. İçinden bir oğul, bir kız çıkar. Kâbuslarını topla! Korkularına böl! Yap bir şeyler. O zaman belki biraz anlarsın beni.

"A a, kayınpeder mi oldun şimdi? Aile bayağı genişledi desene! Dünürlerle aran nasıl? Dede olma ya hazır mısın?"

Tabii tabii! Davulun sesi uzaktan hoş gelir.

Bir gün elin çocuğu gelip sana "baba" deyince ilk şoku yaşıyorsun.

Birilerinin "Dünürüm, ne haber?" demesi... Ki siz bu tür hitaplardan oldum olası hazzetmezsiniz.

"Bacanak"; "enişte", "kayınço" hitaplarından hoşlanmazsınız.

Otuz yıldır kayınbiraderinizin ikide bir "Enişte, enişte!" seslenişlerine bir türlü alışamamışken... Her seferinde "Yahu, yapma, etme! Bana 'enişte' deme!" dedikçe o daha da inatlaşıp ekolu bir sesle "Enişte... te... te... te..." demeye devam etmişken... Sizin hayatta ona "Kayınço... ço... ço... ço!" demeniz mümkün değilken...

Şimdi bu "Baba... ba... ba... ba!", "Dünür... nür... nür... nür!" hitapları nereden çıkmıştır Allah aşkına? Bu nasıl zor, nasıl klasik bir sınavdır? Bunun çoktan seçmeli, doldurmalı, doğru yanlışlı yok mudur?

(Bereket versin bacanağınız çok anlayışlı biridir de size adınızla hitap eder. Siz de ona adıyla seslenirsiniz. Nasılsın, Burhan? İyiyim, Turhan. Sen nasılsın, Burhan? Çok şükür, Turhan. İşler nasıl Burhan? İdare ediyoruz, Turhan. İdare etmek iyidir Burhan. Haklısın, Turhan. Bak ne güzel anlaşıyorsunuz. Eko yok. Uyum harika! Adlarınız bile milyoner kafiyeli. Böyle iletişime can kurban!)

Neyse, kızınızın hatırına bu yeni duruma alışacaksınız. O mutlu olsun yeter ki... Kan kusup kızcılık şerbeti içtim diyeceksiniz. Ayrıca başa gelen çekilir, biliyorsunuz. Korkunun ecele faydası yoktur. Olacakla öleceğe çare bulunmaz. Olanda hayır vardır. Amaaan, durup dururken atasözü koleksiyonu yaptırmayın bana.

"İlginç bir durum. Peki, bu hikâyede olay ne?" diyeceksiniz. Oraya bir gelebilsem...

Sahi, mizahi hikâyelerde de Maupassant tarzı, Çehov tarzı var mıdır? Yani şimdi ben, Çehov tarzı durum hikâyesi yazıyorum deyip işin içinden sıyrılamaz mıyım?

Bakın, beş yüz kelimeyi geçtim, hâlâ kenar bezi dokuyorum. Oysa amacım bu hikâyeyi yedi yüz kelimedede tamamlamaktı. Okurun sabrını zorlamamak lazım. Ama iş çığırından çıktı. Bu gidişle bin kelimeyi bulur, ben size söyleyeyim. Sarılın tespihlere! Yâ sabır! Yâ sabır!

Geçen akşam oturmuş televizyonda haber programı izliyorum. Çay servisi sırasında fark ettim. Eşim bir yandan kıvranıyor, kızım öbür yandan.

"Hayırdır," dedim. "Sizde bir gariplik var."

"Yarın akşam misafirimiz var." dedi eşim.

"İyi ya," dedim, "gelsin. Hoş geldi safa geldi."

"Ama bu başka misafir," deyiverdi.

“Nasıl yani?”

Kızım araya girdi.

“Baba,” dedi, “Konuştuğum biri var. Sizinle tanışmak için gelecek.”

Kurşun yemiş gibi olduğum yerde sendeledim.

“Yapma yahu!” demişim. Sonra da “O gün geldi mi yani?” diye sızlanmışım.

Eşimle kızım birbirlerine baktılar. Bir ağızdan, “Yani...” dediler.

Korktuğum başıma gelmişti. Kaç yıldır bu kâbusla yaşıyordum ben. Ama her seferinde “Daha var, daha erken.” diye kendimi kandırmıştım.

“Ama olmaz ki, kızım,” dedim. “Senin bu yaptığın düpedüz ihanet. Hani söz vermiştin; beni bırakmayacaktın.”

Gülümsedi.

O gece hiç uyumadım. Ertesi akşamın provasını yaptım. “Ne var ki,” dedim kendi kendime, “hâli, tavrı, tipi hoşuma gitmezse kovarım. Elin ipsizine, sapsızına, kopuğuna verilecek kızım yok benim.” Bu karar, azıcık da olsa rahatlattı beni.

Beklenen akşam geldi çattı. Bizim evde bir telaş, bir telaş...

Eşim:

“Tıraş ol, Burhan!” dedi. Oldum.

Kızım:

“Takım elbise giy, baba!” dedi. Giydim. Kan kırmızı kravatımı getirdi.

“Bunu tak, baba!” dedi. Taktım.

Takım elbiseyi sevmeyen, kravattan nefret eden ben...

Sanki bana görücü geliyor.

Son uyarılarını yaptı kızım:

“Gürhan arkeolog, baba. Arkeoloji üzerine konuşabilirsin. Politikayı sevmiyor, oraya girme! Bir de futboldan bahsedebilirsin. Yalnız sakın Fenerbahçe’yi övme! Çünkü Gürhan Galatasaraylı.”

“İyi de, kızım,” dedim, “ben arkeolojiden de, futboldan da anlamam ki... Elin oğluyla ne konuşacağım?”

“Aman baba, sen “gemicilik arkeolojisi” de, o konuşur zaten. Sen, “Beşiktaş” de, o devamını getirir.

Hoppala! Repliklerimiz de ısmarlama. Hadi harırlısı.

Hepsini anladım da çocuk ya ofsayt konusuna girerse... Bana da fikrimi sorarsa... Yandım o zaman. Peki, ben bu çocuğu nasıl ölçüp tartacağım? Kızıma layık mı, değil mi, nereden anlayacağım? Uzmanlık alanıma çeksem tarla bitkileriyle ilgili ne sorabilirim? Sorsam neyi ölçmüş olurum?

Uzatmayayım. Beklenen misafir geldi.

Hoş beş...

“Arke...” dedim, yarım saat konuştu.

“Beşik...” dedim, bir yarım saat daha konuştu.

Dinlemedeyim. Ama bu kadar olmaz ki! Ben babayım. Etkisiz eleman olamam.

Baktım ki benim sabrımı zorlayan konuşmaları kızım hayranlıkla dinliyor.

“Anlaşma tamam, aslanım,” dedim. “Tanışma formalite.”

Yine de dayanamadım. Başladım süne zararlısından söz etmeye. Yılda bir kez yavrulduğundan, kışı dağlarda keven, meşe, kirpi otu gibi bitkilerin altında geçirdiğinden; ilkbahar gelip de hava sıcaklığı 15 dereceye ulaşınca tarlalara dadandığından; hububat saplarını emip kuruttuğundan; başakların tane tutmasına engel olduğundan; buğday, arpa, çavdar, yulaf gibi ekinlere zarar verdiğinden; ille de buğdayın özünü yediğinden; o buğdaydan artık ekmek ve makarna yapılamadığından... Kırk dakikalık bir konferans verdim. Kuzu kuzu dinledi. Bu arada bir yönünü keşfetmiş oldum çocuğun. Konuşmayı da dinlemeyi de biliyor. Bu artı puan...

Misafiri gönderdik.

Kızım heyecanla sordu:

“Nasıl buldun, baba?”

“Bilmem, dedim. Her gün arkeolojiden, futboldan konuşacaksınız çok iyi...”

Ertesi gün öğleye doğru rapor geldi.

Kızımın ağız kulaklarında.

“Baba, dedi, Gürhan sizi beğenmiş. Annen, baban iyi insanlar. Onlara damat olabilirim, diyor.”

Bizi beğendi ha! Kaynatalığa, kaynanalığa layık gördü. Büyük onur! Şükürler olsun, Allah’ım!

Kimin kimi beğenmesi gerektiğinin ne önemi var, canım. Kızımız onu beğenmiş ya! Yetmez mi?

Yarın, öbür gün gelirler, isterler; sözdür, yüzüktür, nişandır, nikâhtır, düğündür, derken bakarsın ki kızın uçup gitmiş. Bacanak Turhan’dan sonra elde var bir milyoner kafiye daha: Damat Gürhan...

Esprî yapmaya çalıştığıma bakmayın. İçim kan ağlıyor. Kızın varsa sizin vardır.

Dememiş miydin, bu hikâye bin kelimeyi bulur diye?

Buldu, hatta geçti bile.

❖ M. Nihat Malkoç

Ayan Beyan Görülenler

Kısa fetret döneminde
Türkiye oyunu gördü
Aslan postuna bürünmüş
Çakalı, koyunu gördü

Müslüman'ın ülkesinde
İlkesizin ilkesinde
Minarenin gölgesinde
Yapılan ayini gördü

Hamam içinde kokanlar
Akrep misali sokanlar
İlk kez aynaya bakanlar
Kırılan fayını gördü

Hakikate döndü yüzü
Gecedен gördü gündüzü
Açıldı basiret gözü
Memleket hayını gördü

Kurusıkı atan yandı
Millet millete dayandı
Halkımız artık uyandı
Ambarda payını gördü

Tükenirken azar azar
Kendini keser mi hızar
Düşmana eyledi nazar
Okunu, yayını gördü

Puslu havanın deminde
Gözyaşlarının neminde
Hakikatin erdeminde
Gedayı, bayını gördü

Barış deyip vuranları
Hakk'a tuzak kuranları
Bu milletin yârânları
Pusuda mayını gördü

Kimisi oyunbozandı
Kimi durdukça azandı
Demokrasimiz kazandı
Türkiye'm reyini gördü

Yokuş bitti, düze geldi
İzden çıkan, ize geldi
Şımarıklar dize geldi
Maraba, Bey'ini gördü

Merhametten doğar maraz
Korkma kıştan, önümüz yaz
Bu ne nefret, bu ne garaz
Şer, Hakk'ın neyini gördü?

İyiliği unutanlar
Büyük lokmalar yutanlar
Dağları mesken tutanlar
Kirlili her şeyini gördü

Meydanları dar edeni,
Kışları bahar edeni,
Hakikati yâr edeni,
O asil huyunu gördü

Her canlı çeker soyuna
Kurt esir oldu koyuna
Oyuncu geldi oyuna
Isınmış suyunu gördü

Kimi başvurdu fesada
Kimi sarıldı Esad'a
Kimi de kaldı arada
Yolunmuş tüyünü gördü

Gerçekleri gördü millet
Defterleri dürdü millet
Fizan'a dek sürdü millet
Şehirden köyünü gördü

Kimi mülkü sandı yurdu
Kimi mazluma gem vurdu
Kimi boş hayaller kurdu
Ecnebi boyunu gördü

Millettir en büyük hakem
Aslanlara vurulmaz gem
Nefes aldı, güldü ülkem
Osmanlı soyunu gördü

Al bayrağın gölgesinde
Yiğitlerin ülkesinde
Yedi kutlu bölgesinde
Mübarek toyunu gördü

Ahmet Alan

Şeyhin Hikayesi

Bir vakit bir zamanlar münzevi biri vardı
İnsanlardan uzakta Rabb'ini zikre daldı
Halkı kabul etmiyor kendi derdinde idi
Bu hali beğenmeyen şeyhi şikâyet etti

Sultan haberi alıp sarayına çağırıldı
Şeyh gönülsüz olarak zorla huzura vardı
Kendisine dendi ki ilmin de zekâtı var
İnsanlar içine gir bunda ne kötülük var

Şeyh danışayım deyip müsaade alıp çıktı
Sultan da arkasına adamlarını taktı
Takip eyleyin şunu bunda keramet vardır
Bu adam böyle ise danıştığı nasıldır

Şeyh ormanın içinde kulübesine girdi
Kendini Rabb'i için ibadetine verdi
Bir ara ihtiyaçtan ayakyoluna vardı
Kulübesine döndü gün yavaştan ağardı

Takip edenler geldi durumu arz ettiler
Ayakyolundan başka hiç çıkmadı dediler
Şeyh sabah vakti ile tekrar huzura durdu
Padişah neticeyi merakla şeyhe sordu

Şeyh müsaade yok dedi izin de vermediler
Sultan öfkeyle dedi seni takip ettiler
Ayakyolundan sonra döndün tekrar yerine
Kimseyle görüşmedin yalan söylemek de ne

Şeyh dedi ki efendim ben oraya danıştım
Emriniz üzre sırrı ordakilere açtım
Bana sakın ha dendi insan içine girme
Biz insan içindeydik bak şimdi halimize

Abdullah Karabacak

Bilmem

Dümenimiz kırık pusula bozuk
Bu gemi limana varır mı bilmem
Tükettik kalmadı ne aş ne azık
Sırtımızda hırka durur mu bilmem

Yazı bırakıp da girerken kışa
Umudu bıraktık hayale düşe
Bilemeyiz artık ne gelir başa
Ömrümüz baharı görür mü bilmem

Bağrımızı açtık türlü dertlere
Kendi yurdumuzda kaldık yadlara
Meydan bırakıldı üren itlere
Bu kervan yolunda yürür mü bilmem

Girip kabuğuna kadere küsme
Beylik çeşmesinden su içip susma
Kırk dalda oynayan kaşarlı yosma
Anının ıslağı kurur mu bilmem

Mazlumun ığlığı üstünde arşın
Sesini bastırmaz çalınan marşın
Kendi sıktığımız serseri kurşun
Eni sonu bizi vurur mu bilmem

❖ Halit Yıldırım

Nasreddin Hoca Jüri Olursa

Kadı Efendi fenalık geçirince hemen hükümet ser-tabibi Şifa Efendi kadılığa çağrıldı. Şifa Efendi beraberinde getirdiği lokman ruhunu Kadı'ya koklatınca Kadı gözlerini açtı. O esnada hazır edilen bir bal şerbetini de içince biraz daha akli başına gelmişti. Hemen Hoca'ya üstü kapalı bir şekilde:

"Hoca bu işi nasıl halledersen hallet. Benim daha fazla entrikaya yüreğimin dayanacağı kalmadı." dedi. Hoca kavuğunu "evet" anlamında salladı.

"Siz hiç merak buyurmayın efendim. Göreceğiz el mi yaman bey mi yaman."

Hoca bir müddet daha kaldıktan sonra oradan ayrıldı. Hemen mecmuasının yazıhanesine gitti. Cafer Efendi onu orada bekliyordu.

Hoca ona da durumu anlattı. Şimdi zaman dövünme zamanı değil plan kurma zamanıydı. Hoca yüksek sesle: "Ve mekeru ve mekerelallah" ayetini okudu.

Cafer de okkalı bir "Amenna!" çekti. Evet, Allah plan yapanların en hayırlısıydı şüphesiz. Gün doğmadan neler doğacaktı.

Hoca ertesi günü Cafer Efendi'nin cebine biraz para koyup onu tekrar Nukud Efendi'ye gönderdi. Cafer, Nukud Efendi'nin etrafında dolaşacak, ona bir miktar param var diyecek. O da gerekli miktarı tamamlamadan söz vermeyeceği için Cafer oralarda güya para arıyormuş gibi dolanacak, arada bir ona yalvaracaktı. Bu vesile ile Nukud Efendi'nin yanına kim gelir kim gider görmüş olacaktı.

Ertesi günü Cafer Efendi, Nukud Efendi'nin yanına gitti. Nukud Efendi, Alâeddin Camiinin yanındaki çay bahçesinde yalnız oturuyordu. Cafer Efendi, gidip onun yanına oturdu ve ona kendisine birincilik payesini verdirirse bin akçe vereceğini söyledi. Ayrıca vaat edilen ödülü de yarı yarıya kırışmayı teklif etti. Nukud Efendi:

"Sen benimle eğlenir misin bre çocuk? Bu miktar için pazarlık bile yapmam. Birazdan birisi gelecek ve tam üç bin akçe verecek. Hatta ödülü de bıraktı."

Cafer, boynunu büküp oradan çıktı. Bir müddet o civarda dolaştı. Sonra bir de baktı ki Hâce-i Terakki'den Efsuni Baba sinsi sinsi gelip Nukud Efendi'nin yanına oturdu. Cafer de onları duyabileceği bir masaya oturdu. Efsuni Baba direk söze girdi:

"Efendi, vaat edilen parayı getirdim. Beni birinci ilan etmeyi temin ederseniz takdim edeceğim."

Nukud Efendi pençesine düşürdüğü avı ile biraz oynamak isteyen arslan edasıyla:

"Vallahi Efsuni Efendi, seni dereceye sokarım ama bu para ile birincilik vaat edemem. Zira Kardelen Ayşe Hatun haber salmış. Bu ara hakkında çıkan dedikodular yüzünden bayağı itibar kaybettiğini, bu müsabakada birinci seçilmesi durumunda üç bin akçe vermeye hazır olduğunu söylemiş."

Efsuni Baba hiddetlenip elini masaya vurdu:

"Yahu ben de üç bin veriyorum. Onu neden birinci yapıyorsunuz? Aynı miktar değil mi?"

Nukud Efendi gevrek gevrek gülererek:

"Bre azizim işte mesel de bu aynı para olduktan sonra bir kadını birinci yaparım, müsabakanın sonucuna kimse itiraz edemez. Zaten kadının kalemi ortada. Benim bu dümenimi de kimse fark etmez. Ben de kaybettiğim paralarımı geri kazanmış olurum."

Efsuni Baba:

"Ne parası? Kime kaptırdın parayı? Bizden mi çıkaracaksın zararını?"

Nukud Efendi:

"Yahu adam sen şimdi yoğurt yiyeni karıştırma. Üç bin beş yüz akçe verirsen birinci sen olursun. Üç bin verirsen ikinci olursun. Bu arada başka birinden üç bin iki yüz elli gelirse üçüncü olursun. Sırada birkaç kişi daha var. Genç bir şair peşimde dolanıp duruyor. Parayı tekmi ederse senin iş yaş."

Efsuni Baba:

"Seninle pazarlık çok zor. Neyse ben düşüneyim o zaman. Bakalım daha fazla tedarik edebilecek miyim?"

Nukud Efendi:

"Bak bu gün bu işi sonlandıracağım. Yarın beş bin akçe de getirsen bir işe yaramaz. Bugün akşam müsabaka sırlamasını Kadı Efendi'ye bildireceğim."

Efsuni Baba, öfkeyle ayağa kalktı ve hiçbir şey söylemeden oradan uzaklaştı. Aradan on dakika geçmemişti ki bir delikanlı geldi ve Nukud Efendi'nin masasına oturdu.

"Nukud Efendi, dün de konuşulduğu üzere hanımım Kardelen Ayşe Hatun üç bin akçeyi gönderdi." dedi ve elindeki bir torbayı masanın üzerine koydu.

Nukud Efendi bu işe sevinmişti.

"Tamam, bu işi oldu bilsin." dedi ve para dolu torbayı alıp oradan uzaklaştı.

Cafer de doğruca Nasreddin Hoca'nın yanına gitti ve gördüklerin anlattı.

Nasreddin Hoca da hemen Kadı'nın yanına gitti. Kadı Efendi, Hoca ile durumu müzakere etti. Yapılacak şey Nukud Efendi'nin listesini beklemektir.

Nukud Efendi ikinci sonrası gelerek elindeki listeyi Kadıya verdi. Listenin altında Muasır Efendi, Kadim Efendi ve Nukud Efendi'nin mühürleri basılıydı.

Nukud Efendi:

"Kadı Efendi, heyet-i mümeyyizedeki bu eşhas mahlumunuz birbirleri ile asla ve kat'a yan yana gelmezler, birbirileri ile kanlı bıçaklıdır. Bu imzaları zar zar topladım. Ama bu adamlar şiir sanatını çok iyi bilirler. Üçü de ittifakla bu isimleri belirlemiş. Şaşırırım ama aynen öyle."

Kadı listeye bir göz attı ve okumaya başladı.

“Kadılık Makamı Celilesine,

Bizler Memalik-i Selçukiyye'nin makarrı olan Konya vilayetinde matbuat ve neşriyat hizmetlerini ifa eden üdeba ve şuara olarak makamınızın deruhte ettiği “Deruni aşk” nam şiir müsabakası ile ilgili heyet-i mümeyyizemize ulaşan eşarı okuduk ve tetkik eyledik. Buna göre Konya vilayetinden Kardelen Ayşe Hatun birinci, Larende vilayetinden Nusret Efendi ikinci, Kayseri vilayetinden Âkil Efendi üçüncüdür. Teşvik amacıyla da Teke sancağından Âşık Fermani, Dulkadir sancağından Âşık Hayranî ve Gülşehir vilayetinden Âşık Kemalî uygun görmüştür.

İmza: Heyet-i Mümeyyize”

Kadı Efendi, Nasreddin Hoca'ya baktı. O da:

“Muvafıktır Kadı Efendi” dedi. Kadı Efendi:

“O zaman haber salınsın önümüzdeki ayın ikinci cumasında bir tören yapalım ve ödülleri sahiplerine bizzat takdim edelim.” Nukud Efendi:

“Efendim şairler belki yaşlıdır. İl dışından gelenler için zor olabilir. Vekillerini de kabul etmemiz muvafık olur.” deyince Kadı Efendi, Nasreddin Hoca'nın gözüne baktı. O da başını olur anlamında sallayınca “Tamam” dedi ve Nukud Efendi dışarı çıktı.

Kadı Efendi, Nasreddin Hoca ile yalnız kalınca:

“Hoca sen şimdi bu isimler hakkında bir araştırma yap bakalım bunlar kimdir? Ona göre gereğini düşünelim.”

Hoca, kadılıktan ayrıldıktan sonra hemen mecmuasına gitti. Orada kendisini bekleyen Cafer Efendi'ye durumu anlattı. Cafer Efendi bu isimleri ilk defa duyuyordu. Ertesi gün ilk işi olarak Nukud Efendi'yi takibe başladı. Sonunda sahte isimlerle adamlar ayarladığı ortaya çıktı.

Beklenen gün gelip çatmıştı. Kadı Efendi birincilik ödülünü vermek için Kardelen Ayşe Hatun'u kürsüye davet ettirmişti ki seyirciler arasından bir kadın:

“Sen benim kocamı şiirler yazıp ayartan dilbersin ha! Sana yedirir miyim kocamı?” diye bağıarak sahneye fırladı.

Kadın, Cihangir Efendi'nin eşinden başkası değildi. Kaşla göz arasında sahneye çıkıp Kardelen Ayşe Hatun'un peçesini çekip aldı ama herkes şok olmuştu. Peçenin altından bir adam çıkmaz mı?

Nukud Efendi bile şaşırmıştı.

“Efsuni Baba! Seni sahtekâr!” diye bağırdı.

Kadın da şaşırmıştı.

“Cihangir Bey bu ne kılık?” diye bağırap oracığa düşüp bayıldı.

Kadı da ayağa kalıp:

“Fakızâde Dursun Efendi, bu ne kılık? Bir hatunun kılığına girmeye utanmıyor musun?” diye gürledi. O esnada Cafer'in sesi duyuldu.

“Subaşılar yakalayın, çakma âşıklar kaçıyor!”

Subaşılar hemen adamları derdest ettiler. Bu esnada Nukud Efendi de kaçacak olmuştu ki omuzlarına iki el çöküverdi. Başını kaldırdığında bir de ne görsün, başında bekleyenler Gâvur Nesim ve Köse Behlül'den başkası değildi.

“Ağalar, siz hapisten mi kaçtınız?”

Köse Behlül:

“Yok bir hava alalım dedik. Bir de senin anlayacağın içeride biraz tövbekâr olduk biraz da usandık. Çıkalım biraz Nukud Efendi ile hasbihal edelim dedik.”

Gavur Nesim:

“Ben de Yahudi bezirgân Hâce-i Terakki Serşair Muasır Efendi'yi özlemiştım.”

Köse Behlül hemen devreye girdi.

“Olur mu bre Nesim Efendi! Bu zatı muhterem Şeyh'ul-muharririn El-Hac Kutbu'l-Aktab Celal Cahit Efendi'dir. Yahudi bezirgân hiç yakışmadı.”

Gavur Nesim:

“Bence hep beraber Efkâr-ı Kadime Mecmuası Neşriyat-ı Umumiye Müdürü Şair Kadim Efendi'ye de gidelim. Onun Nasreddin Hoca ile ilgili yeni planları vardır.”

Nukud Efendi:

“Ağalar, siz neler söylersiniz benim o mendeburlarla yan yana gelmişliğim mi var. Siz karıştırıyorsunuz. Hem biz dostuz sizinle. Birbirimize her zaman lazımmız.”

Köse Behlül:

“İyi ta işte madem dostuz ve birbirimize lazımmız. Biz de içeride sana ve diğerlerine ihtiyaç duyduk. Beraber yatarız, birbirimize destek oluruz, kötü mü?”

O esnada subaşı gelip onu da bir güzel paketledi. Bu arada bir adam bağırdı:

“Kadı Efendi müsabakanın neticesi nedir? Ortalık karıştı, biz ne oldu anlamadık.” Kadı:

“Nasreddin Hoca size durumu izah edecek” dedi.

Nasreddin Hoca kürsüye geldi. O kürsüye çıkınca herkes sus pus oldu. Hoca gülerek:

“Ey Konya ahalisi, Sizin Nasih Efendi, Muasır Efendi, Celal Cahit Efendi, Kadim Efendi olarak bildiğiniz kişilerin hepsi de Nukud Efendi'dir. Sabah ayrı kılıkta akşam ayrı kılıkta görünür. Efsuni Baba, Fakızade Dursun, Kardelen Ayşe Hatun olarak bildikleriniz de Cihangir Efendi'den başkası değildir. Bunlar farklı mecmualarda gâh birbirlerine düşmanlık eder gâh methiyeler düzer. Bana da o hain iftirayı atanlar ve beni dolandıranlar da onlardır. Bu müsabakada da parayla tüm dereceleri satın almaya kalktılar. Gelelim bu sene tertip ettiğimiz Deruni Aşk Şiirleri Müsabakası'na... Maalesf bu dalavereciler yüzünden dereceye haiz eser bulunmadığı için ödül verilememiştir. Gördünüz ya parayı veren her zaman düdüğü çalamaz.” dedi ve kürsüden indi.

❖ Yasin Şen

Kurtçuknâme

Biz iki kurtçuk idik bir fındıkta
 Beraber idik her gün bir sandıkta
 Yediğimiz hiç ayrı gitmez idi
 Sevincimiz sonsuz idi bitmez idi
 Ayırdı kader bir gün ikimizi
 Sarmıştı gönlümü bir ince sızı
 Fındık kurduydu gitti arkadaşım
 Hiç dinmedi ondan beri gözyaşım
 Ne yollar açtı Antep fıstığına
 Daha bakmadı Ordu fındığına
 Sabrım kalmadı düştüğüm eleme
 Ansızın sarıldım bir gün kaleme:

“Sen bir kurtçuk isen fıstık içinde
 Ben de senin dostun fındık içinde
 Nice fındıklar devrettik seninle
 Nice yemişler gevrettik seninle
 Kurtçuk bırakır mı arkadaşını
 Hiç gider mi böyle alıp başını
 Bir kere olsun bendeki sevgiyi gör
 Sana son sözüm şu olsun ey nankör
 Sana kalmaz bir gün Antep fıstığın
 Garipler yurdudur içi fındığın”

Mektup yolladım ulaştı mı bilmem
 Dost illerini dolaştı mı bilmem
 Günler aylar geçti bir haber aldım
 Duyunca şunları bir beter oldum
 Eski dostun kurtçuk ölmüş dediler
 Soğukta kaskatı kalmış dediler
 Gitmemiş meğer sevgisi kalbimden
 Öldü arkadaşım ne gelir elimden
 Bugünden yarına kalsın bu kıssa
 Bütün sevenler alsınlar bir hisse
 Hiç kimseler dostunu bırakmasın
 Yaşı koyup da kuruya bakmasın
 İbret alsınlar kurtçuğun halinden
 Düşmesin hiçbir böcek dalından
 Bu kıssa size yadigârım olsun
 Okuyanın gönlü sevinçle dolsun

❖ Hilmi Kınalı

Çılgın

Yaşın ilerleyip kemale ermiş
 Çocukluk aşkını arıyor gönül
 Çileli cefalı ne günler görmüş
 Çocukluk aşkını arıyor gönül

Kalmamış ağzında dişi dökülmüş
 Kamburlamış sırtı beli bükülmüş
 Buruşmuş yanağı kanı çekilmiş
 Çocukluk aşkını arıyor gönül

Dökülmüş saçları kalanı beyaz
 Kendi konuştuğun kulağı duymaz
 Titriyor her yanı felç vurmuş maraz
 Çocukluk aşkını arıyor gönül

Omuzları çökmüş kalkmıyor kolu
 Mecali kalmamış tutmuyor eli
 Dizler romatizma gitmiyor yolu
 Çocukluk aşkını arıyor gönül

Hanım bağırınca mekân dar sana
 Endişeyle bakar çocuklar buna
 Bir de torunların karışır ona
 Çocukluk aşkını arıyor gönül

Kınalı bir ömrü aldı nazara
 İki çift söz ilham oldu yazara
 Bir ayağı düşmüş çukur mezara
 Çocukluk aşkını arıyor gönül

• Mehmet Pektaş

Hababam Sınıfı Karantinada

Korona virüs yüzünden okullar kapatılmış, uzaktan eğitime geçilmişti. Mahmut Hoca, öğrencilerin yokluğunda rahat etmesi gerekirken meslek hayatının en yoğun yıllarını yaşıyordu. En büyük sıkıntı öğretmen kadrosunun çok yaşlı olması, EBA'yı kullanamamaları, Zoom'a bağlanamamalarıydı. Felsefe öğretmeni Akil Hoca'nın gözleri iyice zayıflamış, tarihçi Paşa Nuri'nin kulakları duymaz olmuştu, Külyutmaz "Bana kimse kül yutturamaz ben adamı internetten bile enselerim." dese de Hababam Sınıfı tarihinde çekmediği kopyayı uzaktan eğitimde çekiyordu. Bazıları soru sorulduğunda tıpkı cevap veriyormuş gibi sadece dudaklarını kıpırdatıyordu, bazıları ise hiç kimildamadan duruyordu. Külyutmaz, öğrencilerin soruyu cevapladığını veya ekranın donduğunu sanıyor, bilgisayarının ayarlarıyla oynuyordu. Kimisi bunlarla da uğraşmıyor, daha önceden telefona çektiği videoyu bilgisayar kamerasının önüne koyup keyfine bakıyordu. Kimyacı Şevket Hoca, dersin yarısına doğru ancak bağlanabiliyor, "Sesim geliyor mu, beni görüyor musunuz?" derken ders bitiyordu. İnternette en aktif olan Badi Ekrem'di. O da interneti ders için değil daha farklı amaçlar için kullanıyordu. Facebook, Instagram, Twitter, Tiktok gibi bütün sosyal medya sitelerine üç beş farklı isimle üye olmuştu. Genç ve güzel bayanlara arkadaşlık istekleri gönderip duruyordu. Buradan bir şey çıkmayınca kendine bir Youtube kanalı açmıştı. Burada kiremit kırma, uzun atlama, ata binme, gülle ve cirit atma videoları çekiyordu. Badi Ekrem, birkaç video programını da kullanmayı öğrenmişti. Bu programlar sayesinde çekiçle kırdığı kiremitleri yumrukla kırmış gibi gösteriyor, birkaç metrelik atlayışları sekiz on metre gibi gösteriyordu. Ayrıca profil resmi yaptığı fotoğraflarda kendisini gençleştiriyor, yüzünü rötuşluyor, vücudunu atletik hâle getiriyordu. Edebiyat öğretmeni Zühtü Hoca emekli olunca onun yerine Mehmet Hoca gelmişti. Mehmet Hoca orta yaş merdiven dayasa da okulun en genç öğretmeni idi. Onun da elinden telefon düşmüyordu. Badi Ekrem'den sonra interneti en iyi kullanan oydu. Hatta Mehmet Hoca, bir grup arkadaşıyla internet üzerinden bir de mizah dergisi çıkarıyordu.

Mahmut Hoca yüz yüze eğitimde olduğu gibi uzaktan eğitimde de disiplini sağlamak için elinden geleni yapıyordu. Her sınıf için ayrı bir WhatsApp grubu kurmuştu. Zoom üzerinden işlenecek derslerin linkleri, ödevler, ders notları buraya atılacaktı. Yaşlı öğretmenler bunu bir türlü beceremediklerinden zırt pırt Mahmut Hoca'yı arıyorlardı. Öğretmenler Mahmut Hoca'nın, çocuklarının veya torunlarının yardımıyla

internete bağlanabildiklerinde ise Hababam Sınıfı'nın haylaz öğrencileri ya derse gelmiyorlar ya da derse bağlanıp mikrofonlarını, kameralarını kapatarak başka işlerle uğraşıyorlardı. Mahmut Hoca kendi derslerinde her ne kadar disiplinli davranmaya çalışsa da internet koptu, kulaklık bozuldu, kamera açılmıyor, ses gelmiyor, görüntü dondu gibi mazeretlerin karşısında bir şey yapamıyordu. Sınıfta Şaban'ın dışında herkes hâlimden memnundu. Şaban okulların kapanmasıyla birlikte Kayseri'ye dönmek zorunda kalmıştı. Ailesi onu dışarı bırakmıyordu. Şaban da odasına kapanıp EBA'ya giriyor, mikrofonu, kamerayı kapatıp akşama kadar bilgisayarda oyun oynuyor, kızlarla çetleşiyor, video izliyordu. Mahmut Hoca'nınkinin dışında kendi aralarında kurdukları WhatsApp grubu üzerinden arkadaşlarıyla yazışarak özlem gideriyordu. Şaban birkaç defa grupları karıştırmış Mahmut Hoca'nın azarını uzaktan eğitimde bile işitmeyi başarmıştı. Bir gün sınıftakiler kendi aralarında anlaşip grubun logosunu inek resmiyle değiştirdiler. Herkes "möö"leyerek ses kaydı atmaya başladı. Arkasından inek videoları, emojileri geldi. Küplere binen Şaban, sınıf grubu yerine Mahmut Hoca'ya ağza alınmayacak küfürler ederek ses kayıtları atmaya başladı. Çok geçmeden Şaban'ın babası içeri girip Mahmut Hoca'nın atmak istediği tokadı, ona attı. Şaban tokadı yedikten sonra Mahmut Hoca'nın babasını aradığını anladı. İkinci vaka ise bizzat Mahmut Hoca'nın tarih dersinde gerçekleşti. Ders sırasında bir selfie çeken Şaban, resmi Hababam Sınıfı grubuna atacakken Mahmut Hoca'nın kurduğu gruba attı. Altına da şöyle yazdı:

"Valla arkadaşlar kırk yıl düşünsem Kel Mahmut'un karşısında sigara içeceğim aklıma gelmezdi." Şaban sigarasını tütürürken Mahmut Hoca'nın sesiyle irkildi:

"Şaban söndür o sigaray!" Sağına soluna şaşkın şaşkın bakınan Şaban elinde sigara ile kalakaldı.

Günler böyle gelip geçerken öğrenciler sıkılmaya, okulu özlemeye başlamışlardı. Ülke genelinde son sınıfların yüz yüze eğitime başlayacağı açıklanınca Hababam Sınıfı bile okula döneceği için sevinçliydi.

Mahmut Hoca, Hababam Sınıfı'nı iki gruba ayırdı. İnek Şaban, Güdük Necmi, Tulum Hayri'nin içinde olduğu 1. grup pazartesi ve salı günleri; Damat Ferit, Domdom Ali ve Hayta İsmail'in içinde olduğu 2. grup ise perşembe ve cuma günleri okula gelip gidecekti. Yatakhaneler de ikiye bölündü, ranzaların arası açıldı. Hafize Ana, bir elinde çamaşır suyu bidonu bir elinde paspasla her tarafı sildi, süpürdü. Öğrencilere kavuşacağı için o da çok heyecanlıydı.

Okulun açıldığı ilk günler okula koşarak gelen öğrenciler çok geçmeden sıkılmaya başladılar. Uzun süre okuldan uzak kaldıkları için rahata alışmışlardı. Bütün gün maske ile durmak, derslerde ve tenefüslerde birbirleri ile temas etmeden vakit geçirmek onlara zor geliyordu. Ders dışında ise Mahmut Hoca sürekli peşlerindeydi. Pandemiden önce sigara konusunda göz açtırmayan Mahmut Hoca, şimdi ise maske, mesafe, temizlik konularında taviz vermiyordu. Hababam Sınıfı'nın en çok canını sıkan şey ise hafta sonu yasaklarıydı. Normal zamanlarda bile Mahmut Hoca'nın hafta sonu izinlerini iptal etmesi korkulu rüyalarıyken şimdi bu korkulu rüya bütün hafta sonları için kalıcı hale gelmişti.

Günler böyle gelip geçerken bir sabah okulun kapısını sağlık görevlileri ve polisler çaldı. Okulda o gün Mehmet Hoca nöbetçiydi. Mahmut Hoca da zaten yıllardır okulda kalıyordu. Polisler Mehmet Hoca'yla Mahmut Hoca'yı apar topar okul dışına çıkarıp kapının önünde nöbet tutmaya başladılar. Çapkınlık yapmak için sık sık okuldan kaçan Damat Ferit, gidip geldiği yerlerde korona virüse yakalanmış, testi de pozitif çıkmıştı. Ferit'le birlikte temaslı oldukları gerekçesiyle bütün sınıf karantinaya alınmıştı. Mahmut Hoca'nın tüm ısrarlarına rağmen polis içeri girmesine izin vermedi. Öğrencilere telefon ve internet üzerinden de ulaşamayan Mahmut Hoca'nın tedirginliği artıyordu. Tam bu sırada Badi Ekrem de geldi.

"Ne oluyor, bu polisler de neyin nesi?" diye sordu. Mehmet Hoca:

"Hababam Sınıfı karantinaya alınmış." dedi. Badi Ekrem'in yüzünde bir gülümseme belirdi, elini hafifçe sallayıp:

"İyi ya bırakalım ölsünler." dedi. Mahmut Hoca bunu duyunca bir anda öfkelenildi.

"Sen ne söylüyorsun Ekrem Bey? Evlatlarıma bir şey olursa ben yaşayamam." dedi sonra da telefona sarıldı: "Müdür Bey'i arayayım, o evlatlarıma ulaşmam için bir çare bulur. Siz de diğer öğretmenlere haber verin. Boşuna okula gelmesinler." Bu arada Badi Ekrem, Mehmet Hoca'ya iyice sokularak telefonunun ekranını açtı:

"Dün akşam Instagram'da biriyle arkadaş oldum, görme. Manken, manken!" dedi. Mehmet Hoca, Badi Ekrem'in gösterdiği resimlere bakarken Mahmut Hoca geldi. Yüzünden düşen bin parçaydı. Badi Ekrem hemen telefonu cebine sokup:

"Ne oldu?" dedi. Mahmut Hoca:

"Müdür, 'Aman kimse duymasın. Veliler, ayın yarısı karantinada geçti deyip taksitleri eksik göndermeye kalkmasınlar. Zaten işler kesat hepten topu dikeriz.' dedi." Badi Ekrem'in yüzünde yine imalı bir gülümseme belirdi, kendi kendine söylendi:

"İnşallah Şaban geberir, ben de kurtulurum." Mahmut Hoca bunu duyar duymaz, Badi Ekrem'in yakasına yapıştı. "Bana bak, asıl ben seni gebertirim! Onlar benim öğrencilerim, evlatlarımla!" diye bağırды. Mehmet Hoca, araya girdi. Mahmut Hoca bu defa işaret parmağını sallayarak:

"Bana yardım edeceksiniz. Ne yapıp edip çocukların yanına gireceğiz." dedi. Mahmut Hoca'nın kararlı duruşu karşısında Badi Ekrem:

"Eh ne yapalım, edelim bari." dedi. Üçü birlikte polislere görünmeden Hababam Sınıfı yatakhane sinin olduğu tarafa dolaştılar. Ne yapabileceklerini düşünmeye başladılar. Badi Ekrem:

"Buldum! Trambolin. Üzerine çıkıp zıpladık mı hop içeri..." Mehmet Hoca, bu fikri pek mantıklı bulmamıştı: "Pencereler kapalı hocam. Sinek gibi cama yapışmayalım." Mahmut Hoca heyecanla araya girdi:

"Ziyayı yok içeriyi görsek, iyi olduklarını bilsek de yeter." Bina dışındaki depodan trambolini getirdiler. Mehmet Hoca bir tramboline, bir de yatakhane ye baktı. "Hocam, bu zımbırtıyla ikinci kata çıkılır mı?" Badi Ekrem:

"Oho çatıya bile çıkılır, çekil bakayım sen. İyi izleyin!" Badi Ekrem trambolinin üzerine çıkıp zıplamaya başladı. Yerden ancak birkaç metre yüksekeliyordu. Bir süre denedikten sonra:

"Galiba olmayacak. Başka bir yöntem deneyelim. Duramıyorum, duramıyorum, durdurun beni." dedi. Mehmet ve Mahmut Hoca'nın yardımı ile trambolinden inen Badi Ekrem:

"Müdür Bey'e kaç defa dedim, yeni bir trambolin alalım diye ama dinletemedim. Yenisi olsa şu binayı bile aşardım." Mehmet Hoca:

"Yahu Mahmut Hoca, bu zibidiler bir zamanlar tünel falan kazmışlardı. O tüneli kapattırdınız mı siz?" dedi. Mahmut Hoca:

"Tünelin ucu benim odaya çıktı hocam. Keşke o zaman dışarıya kadar kazıp okuldan kaçsalar. Şimdi kullanırdık." dedi. Badi Ekrem gözlerini gökyüzüne dikmişti. "Bir uçak bulsaydık, ben paraşütle atlar..." Mahmut Hoca:

"Ekrem gözünü seveyim biraz mantıklı düşün." Mehmet Hoca:

"Koğuşlarda kamera yok mu hocam? Uzaktan bağlanmayı denesek..." Mahmut Hoca:

"Sen ne diyorsun! Pinti müdür kapının girişine bile yalvar yakar bir tane kamerayı zor taktırdı. Onu da elektrik gidiyor diye akşamları kapatırıyor." Mehmet Hoca bir anda yerinden sıçradı:

"Buldum. Drone ile içeriyi izleyebiliriz." Ekrem:

"Ben de tam bunu söylecektim. Youtube videosu çekerken kullandığım bir drone var. Hatta arabanın bagajında duruyor."

Ekrem'in dronu pencerelerin hizasına kadar yükseldi. Perdeler kapalı olduğu için hiçbir şey göremediler. Mahmut Hoca'nın aklına bir şey geldi:

"Tabii ya! Gelin benimle." dedi. Akşam beyaz tulumlar içerisinde yüzleri gözleri kapalı şekilde okulun kapısına geldiler. Kendilerini sağlık görevlileri olarak tanıtip ellerini kollarını sallayarak içeri girdiler. Merdivenleri çıkıp koğuşun kapısını açtıklarında gördükleri manzara karşısında gözlerine inanamadılar. İçeride bangır bangır müzik çalınıyor, ortada iki dansözle birlikte Şaban, Güdük Necmi, Hayta İsmail döktürüyordu. Diğer öğrenciler tempo tutuyor, kimisi elindeki kadehi yudumlıyor, kimisi de sigara tüttürüyordu. İçeride mini etekli kızlar da vardı. Damat Ferit, iki tanesini koltuğunun altına almıştı. İçerisi pavyondan farksızdı. Manzarayı görünce Badi Ekrem'in omuzları oynamaya başladı. İçeridekiler hocaları dakikalar sonra fark ettiler. Müzik bir an için durdu. Damat Ferit, Güdük Necmi'yle Domdom Ali'ye:

"Oğlum, görevlilerle ilgilenin foyamız ortaya çıkmasın." dedi. Güdük ve Domdom hocaları sofraya otururken müzik yeniden başladı. Dansözler kaldıkları yerden devam ettiler. Badi Ekrem, daha fazla dayanamayıp kendini piste attı. Şaban, Mehmet ve Mahmut Hoca'nın arasına oturup:

"Ah canım benim demek bizi kontrole geldiniz." dedi. Mehmet Hoca:

"Evet, kontrole geldik ama gördüklerimiz hiç hoş değil. Allah korusun böyle davranırsanız ölürsünüz." dedi. Şaban: "Valla, bizi virüs öldürmese Kel Mahmut öldürecek. Hem biz Kel Mahmut'tan çektiğimizi virüsten çekmiyoruz. Kızlar, dans eğlence, elma, armut ne ararsan var. Gayet güzel yani tavsiye ederim." dedi. Mehmet Hoca:

"Mahmut Hoca da kim?" diye sordu. Şaban:

"Bırak şimdi şu keli canım. Biz keyfimize bakalım. Eşşoğlu eşşegin teki işte." Mahmut Hoca tepki vermek için kendisini zor tuttu.

Çok geçmeden Damat Ferit'in hemşire bir kız arkadaşı sayesinde sahte rapor aldığı ve Hababam Sınıfı'nın sırf derslerden kaçmak için numara yaptığı anlaşıldı. Bu arada sahnede çiftetelliye kendini kaptıran Badi Ekrem iyice coşunca üzerindeki incecik tulum yırtıldı ve maskesi yere düştü. Etrafındakilerin kendisine şaşkın şaşkın baktığını görünce Mahmut Hoca'ya döndü. Önce Mahmut Hoca ardından da Mehmet Hoca maskelerini indirmek zorunda kaldı. Hocaları karşılarında gören öğrenciler donup kaldı. Sadece Şaban, onları fark etmemişti. Diğer öğrencilerin kaş göz işaretlerinden de anlamadı. Sigarasını yaktıktan sonra dumanını havaya savurdu. Mahmut Hoca:

"Şaban! Nedir o elindeki?" diye bağırınca ayağa fırladı. Önce sağa sola sonra elindeki sigaraya baktı:

"Sigara!" dedi masum bir ifadeyle sonra da arkadaşlarının dönüp: "Kim verdi ulan bu sigarayı benim elim? Sen mi verdin yoksa lan?" deyip Tulum Hayri'ye okkalı bir tokat patlattı. Tulum:

"Bana ne vuruyorsun oğlum, kendin yaktın ya!" dedi. Şaban bu defa:

"Eşşeoğlu eşşek Şaban, babam hariç!" deyip kendine bir tokat attı. Sonra: "Mahmut Hoca, Hoca Mahmut, sen de mi karantinaya girmeye karar verdin yoksa? Ah canım benim gel seni bir öpeyim!" diyerek hocalara doğru yöneldi. Mahmut Hoca, yan tarafındaki fırça sapını kavradı. Mehmet Hoca faraşa sarıldı. Badi Ekrem:

"Heyyt hayvan herifler" deyip karate pozisyonuna geçti. Tam ortalık karışmıştı ki kapıdan ak saçları geriye taralı, alınının açıklığı iyice ortaya çıkmış, ihtiyar zayıf bir adam girdi. Herkesin gözü önce içeri giren adama sonra da "Bu kim?" dercesine birbirine çevrildi. Mehmet Hoca kısa bir şaşkınlıktan sonra:

"Rıfat Ilgaz bu? Tanımadınız mı? Hababam Sınıfı'nın yazarı." dedi. Bunun üzerine Herkes onun yanına koştu. Rıfat Ilgaz,

"Ne oluyor burada, ben böyle bir şey yazmadım?" dedi. Rıfat Ilgaz sözünü bitirmeden Ertem Eğilmez'in sesi duyuldu:

"Kestik! Nenez var kuzum? Senaryo böyle değil."

"Buyurun aslanlarım siparişlerinizi getirdim." Herkes sesin geldiği tarafa başını çevirince bir elinde siyah poşetler bir elinde yaş pasta ile Hafize Ana'yı gördü. Hafize Ana, Mahmut Hoca'yı görünce gözlerini belertti:

"Hihih!" diyerek iki büklüm eğilip kalktı. Mahmut Hoca:

"Demek bunlara bu zıkkımları sen taşıydın. Kovuyorum seni Hafize, kovuldun!" Badi Ekrem yaş pastaya bir parmak attıktan sonra:

"Bu pasta da neyin nesi? Kimin doğum günü?" dedi. Damat Ferit, aradan sıyrılarak Hafize Ana'nın yanına geldi, pastayı aldı:

"Kimin olacak? 8 Mayıs, Rıfat Ilgaz'ın doğum günü." dedi. Şaban:

"Ulan sen nereden biliyorsun?" deyince Damat Ferit, Şaban'a doğru eğili usulca:

"İnternette baktım oğlum, hadi hemen kızları dışarı çıkarın." dedi. Sonra da Rıfat Ilgaz'a döndü:

"Doğum günün kutlu olsun Rıfat Abi." Rıfat Ilgaz duygulanmıştı. Nemlenen gözlerini kuruladı. Ertem Eğilmez elini havaya kaldırdı:

"O zaman motöör!" diye seslendi. Kamera çalışmaya başladı. Çamlıca Lisesinin koridorlarını, öğrencilerin, hocaların ve set ekibinin sesleri doldurdu:

"İyi ki doğdun Rıfat Ilgaz."

"İyi ki doğdun Rıfat Ilgaz."

❖ Açikkara İşler

Haydar Ali Nacar

“Irak-Uzak”
Açikkara işler bir nazlı uşak
Kalemi almazsan elini bilmez
Dert bela koynunda zevk sefa uzak
Halden hale tozar özüne dönmez

Yüce dağlar aha ufuk tez ırak
Yola revan olan kayıp da olmaz
Neyi bulduğuna kalsan da uzak
Nasıl gittiğini bilmeyen duymaz

Şiirler şarkılar gönüle ırak
Gördüğünle kalsan kâr saymak olmaz
Dergiler kitaplar irfana uzak
Okuduğun cümle dimağa varmaz

Anlamak kavramak kafaya ırak
Kıldan ince kılıç keşiği olmaz
Anlatmak dinletmek mesafe uzak
Mânâ sarayına kerpiç sıvanmaz

Fikir der has şair öküze ırak
Öz malını görse sahip çıkamaz
Edebiyat der de edebe uzak
Kelimedenden harfe bir yol bulamaz

Mânâ denizinde kör topal ırak
Mercan kayalarla sapan atılmaz
Kuyu sarnıcından minare uzak
Yolu musallaya düşer de varmaz

Akıl niçin der ki ruh nasıl ırak
Asrın diyalektik tavrı durulmaz
Doğu'ya Batı'ya kalır mı uzak
Bütün yönler Kâbe hedefi şaşmaz

O yollardan ben de geçerdim ırak
Büyükler ne derse karşı durulmaz
Allah Resûlü'ne yakın ve uzak
Ne ki O sanırsın O'na varılmaz

❖ Mehmet Osmanoğlu

Gölge Oyunları

Bin dokuz yüz doksan üç on yedi şubatında
Eşref Paşa dediler, helikopter dediler
Yanında dört subayla tam da başkent sathında
Düştü kaza dediler, suikast demediler

Neydi Eşref Paşa'yı hedefe koydurtan sır
Değil mi hürriyete tutkulu esareti
İhanet bu milletin sırtında paslı nasır
Hiçbir çağda bitmedi Sabbah'ın zürriyeti

Aynı elin ürünü nice faili meçhul
Mağduru malum olan karanlık cinayetler
Gölge oyunlarıyla kör dövüşü pis usul
Hep aynıydı ardında beliren işaretler

Sonra iki bin dokuz martın yirmi beşinde
Yine bir helikopter rengi kan kırmızısı
Kartal bakışlı yiğit sonsuzluğun peşinde
Hâlâ yüreklerdedir alev gibi sızısı

Yüzündeki tebessüm şehadetin rengiydi
Asmıştı sancağını ölümün otağına
Duruşundaki heybet Elif'in âhengiydi
Sonsuzluk çekiyordu arslanı Keş Dağı'na

Şimdi Tatvan dediler on bir şehit dediler
Osman Paşa dediler gördüm dü bir karede
Asker eğilmez deyip hep eksik söylediler
Bükülmez imanıyla eğilmişti secdede

Öyle ya secde izi en çok asker alnına
Yakıştırdı çünkü o göklerden izlenirdi
Öyle öğrendik bizler düşlerimizde bile
Görür isek bir asker temsil melek denirdi

Helikopter sureti verilmiş tabutlardı
Canımızdan yediler sonra kaza dediler
Arkasında kim bilir hangi gölgeler vardı
Vicdanlar sakat kaldı fail söylemediler.

Salman Kapanoğlu

Üç Yüz Kadını Güldürmek-Maraş'ın Köftesi-Üç Aydır Bekliyoruz-Esas Suçlu

Üç Yüz Kadını Güldürmek

Halk Eğitim Müdürü:

“Salman Bey! Haftaya merkezimizde üç yüz usta öğretici bayanı toplayacağım. Onlara kısa bir konuşma yapacağım. Şehrimizin bazı ilçelerinden bize gelecekler. “Bu kısa konuşma için mi bizi buraya çağırdınız Müdür Bey?”, diyebilirler. Onlara bir saatlik bir gösteri yapabilir misiniz?” dedi.

Kabul ettim.

Gösteri günü, biraz geciktiğim için koşar adımlarla giderken bir ihtiyar:

“Böyle nereye koşuyorsun oğlum, nefes nefese kalmıyorsun?” dedi.

“Konuşma yapacağım.” dedim.

“Kime konuşacaksın ki oğlum?”

“Üç yüz usta hanıma.” dedim.

“Ocaa batsın, avrattan usta mı olurmuş!”

“Amca, bunlar senin bildiğin gibi, tornacı, bakırcı ustası değil. Nakış, dikiş ve sim-sırma gibi ince işlerin ustaları.”

Yaşlı amca, sorularına devam etti.

“Ne konuşacaksın ki?” dedi.

Stand-up diyecek olsam, anlamayacaktı.

“Onları güldüreceğim.” dedim.

Hayretler içinde:

“Abovvv, işin zor oğlum! Ben elli yıldır, evde birinin yüzünü güldüremezken, sen üç yüz avradın yüzünü nasıl güldüreceksin?”

Maraş'ın Köftesi

Mevlana Kültürünü Yaşatma Derneği Kahramanmaraş temsilcisinin düğün merasimindeydik. Davetliler arasında, birçok ünlü isimden biri de Ömer Tuğrul İnancer idi. Ayrıca Kültür ve Turizm Bakanlığı mensupları ve temsilcileri de vardı. Malatya'dan İzmir'e, Ankara'dan İstanbul'a birçok şehirden de misafirler program vesilesiyle düğündelerdi. İkramlar arasında, Maraş'ın meşhur yemeklerinden içli köfte de vardı. Programı sunarken bir şiir okudum ve arkasından:

-Muhterem misafirler! Her biriniz Türkiye'nin ayrı ayrı yerlerinden geldiniz. Buradan gittiğiniz zaman dostlarınız soracak. Şiirin başkentinden geliyorsunuz, insanları gerçekten duygulu ve hisli mi? Siz de onlara dersiniz ki: “Ne diyorsunuz? Değil insanları, köfteleri bile içliydi.”

Üç Aydır Bekliyoruz

Bir konserde, seyirci haklı olarak sabırsızlandı. Zira konser belirtilen saatte başlamamıştı. Belediye Başkanı, kültür müdürünü aramış:

“Yoldayım, ben gelmeden başlamayın!” demiş.

Seyircinin gözü bende:

“Sunucu değil misin, niçin başlatmıyorsun?” diyorlar.

Ben küçük işaretlerle biraz daha beklemelerini söylüyordum. Gecikme yarım saate kadar uzayınca, seyirciler iyice sabırsızlandı. Konser başlasa bile dinleyecek moral-leri kalmamıştı. Kendi kendime, sunucunun fonksiyonu burada belli olur işte, dedim. Ben bu seyirciyi nasıl ikna eder, yatıştırır, konser dinleyecek morale kavuştururum diye sahneye fırlayıverdim. Hoş geldiniz bile demeden:

“Hanımefendiler, beyefendiler, siz bu konseri ne zamandır bekliyorsunuz?”

“Yarım saattir bekliyoruz!”

“Valla biz sizi, üç aydır bekliyorduk.” deyince seyircilerin hepsi, gülerken alkışlamaya başladı.

Esas Suçlu

Kelamın en tesirli olanı şüphesiz ki Kur'an ayetleridir. Daha sonra Peygamber sözleridir. Sonra Allah dostlarının kelam-ı kibarlarıdır. Bunların dışında en etkili sözler, şiirlerdir. Bazen okunan bir dördlük veya bir beyit, bütün anlatmak istediğini anlatır.

Liseler arası bilgi yarışmasını sunuyordum. Jüri başkanını bana büyük bir zarf verdi, içinden beş küçük zarf çıktı. Zarfın birini kendime aldım, dördünü de dört yarışmacı okula verdim.

Ben, soruları okumaya başlayınca okulun biri itiraz etti:

“Hocam, okuduğunuz soru bizdeki sorularla aynı değil!” deyince, jüri duruma müdahale etti. Ben soruları topladım, yeni soruları dağıttım. Bu yanlışlığın sorumlu- su benmişim gibi jüri başkanı:

“Salman Bey! Bundan sonra daha dikkatli olalım lütfen.” dedi.

Ben mikrofona geçtim. Seyirciye dönerek Abdurrahim Karakoç'un şu dördlüğü okudum:

“Esas suçlu şeytan ama

Gücümüz yetmez şeytana

Bir suçlu bulmak lazım ya!

Meleklerde suç ararız.”

Seyircilerden öyle bir alkış geldi ki aslında bu alkış bana iltifat değil, seyircinin jüriye tepkisiydi.

❖ Tacettin Şimşek

❖ Tayyib Atmaca

Ediyorsun-Etmiyorum (Değişme)**Tacettin Şimşek**

Başka yerin yok mu senin gidecek
Durmadan cebime park ediyorsun
Bir sürün kaldı mı artık güdecek
Kimin tarlasını herk ediyorsun

Tayyib Atmaca

Sorgularım yıllar yılı kendimi
Alanım dışına park etmiyorum
Sağlam yaptım yüreğimde bendimi
Tarlam kıraç değil herk etmiyorum

Tacettin Şimşek

Farz et ki pişmedim henüz hamım ben
Ne yarım insanım ne de tamım ben
Aslında sabırlı bir adamım ben
Damarıma telaş zerk ediyorsun

Tayyib Atmaca

Dilinle kazdığın kuyuya düşme
Ham sözün altını üstünü deşme
Küheylana bindin diyerek şişme
Semerlere talaş zerk etmiyorum

Tacettin Şimşek

Canına okudun bin bir anımın
Akışı değişti sakın kanımın
Bindiğim demirkır küheylanımın
Derisini yüzüp kürk ediyorsun

Tayyib Atmaca

Yoldaki yolcunun atın tavlama
Söğüt düdük gibi çabuk kavlamam
Avlarsam aslandan başka avlamam
Atın dersini kürk etmiyorum

Tacettin Şimşek

Değişme belası açtın başıma
Soğuk su ekledin pişmiş aşıma
Kalbin pamuk gibi yumuşak ama
Sözü çelik gibi berk ediyorsun

Tayyib Atmaca

Aşının içinde çakıl taşları
İki kaşık aldım döktüm dişleri
Lisanstan bilirsin sen bu işleri
Daha taştan yumşak berk etmiyorum

Tacettin Şimşek

Evim var yerim var yurdum var benim
İçimde kaynayan kurdum var benim
Zaten otuz dokuz derdim var benim
Bir de sen ekleyip kırk ediyorsun

Tayyib Atmaca

Diş yarası belli olur yüzünde
Dört yirmi beş çıkmaz senin yüzünde
İki kırk çıkardım yerin yüzünde
Üstünü üçüncü kırk etmiyorum

Tacettin Şimşek

Sırlı rakamları kaptığı gibi
Toplayıp çıkarıp çarptığı gibi
Şol Türkmen Bey'i'nin yaptığı gibi
Maşallah hesabı görk ediyorsun

Tayyib Atmaca

Darasın çıkarım söylerken sözü
İnekle ahıra koymam öküzü
Taşıyan taşısın burada közü
Dünyada hesabı görk etmiyorum

Tacettin Şimşek

Her türlü hamleye göğüs gererek
Her sözüme karşı duvar örerik
Cinayete kaza süsü vererek
Beni ölüme mi terk ediyorsun

Tayyib Atmaca

Kaplan süsü veriyorsun kediye
Ele köme pestil gönder hediye
Aklını başına yığasın diye
Başında bekliyor terk etmiyorum

Tacettin Şimşek

Akıl bekçiliğin yaman fantezi
Çevirir gibisin romantik dizi
İki cambaz ettin bir ipte bizi
Şiir meydanını sirk ediyorsun

Tayyib Atmaca

Akıl da beklerim us da beklerim
Duman da beklerim pus da beklerim
Artık ne amele usta beklerim
Mütahide verdim sirk etmiyorum

Tacettin Şimşek

Bazen tevazuya saklanıyorsun
Bazen de gururla dikleniyorsun
Ben alttan aldıkça yükleniyorsun
Biraz sertleşince çark ediyorsun

Tayyib Atmaca

Mevlana meşrebin yolun keserim
Sanma ki kendine yonan keserim
Keserken besmele çeker keserim
Bileyi bekliyor çark etmiyorum

Tacettin Şimşek

Korkarım ki benim arzum bu değil
Talebim bu değil arzım bu değil
Üslubum bu değil tarzım bu değil
Bilmem ki sen nasıl derk ediyorsun

Tayyib Atmaca

Değişmez doğrunun üslubu tarzı
Hayattan sildiler sünneti farzı
Temaşa ederim kürre-i arzı
Kısa aklım ile derk etmiyorum

Tacettin Şimşek

Dilinde her zaman kadim bir şarkı
Hâlinin seyyahtan kalmadı farkı
Garba benzetiyor gezdiğin şarkı
Garbı da kendince şark ediyorsun

Tayyib Atmaca

Mevlana'nın dergâhına gireni
Yüreğini yüreğime sereni
Gözün yumup sağ eliyle vereni
Yanımda saklarım şark etmiyorum

Tacettin Şimşek

Bilirsin elbette dünya iğreti
Ruhumuz sırtında taşır sureti
Ne büyük devlet ki aşkı nefreti
Güzeli çirkinini fark ediyorsun

Tayyib Atmaca

Dosta kargış etmem insan içinde
Güzel de çirkin de insan içinde
Karanfil mi açar insan içinde
Gözümle bakınca fark etmiyorum

Tacettin Şimşek

Güzel Türkçemizi kendine vatan
Aşkı ilelebet gönlüne sultan
Kutup yıldızını sırtına kaftan
Güneşi başına börk ediyorsun

Tayyib Atmaca

Beyaz bulut dolaşıyor saçımda
Leyla'yı aradım kendi içimde
Cezama razıyım varsa suçum da
Güneşi başıma börk etmiyorum

Tacettin Şimşek

Bir kelebek gibi delip kozanı
Kendin vermelişin kendi cezanı
At(ış)maca diye atıp imzanı
Dilini öfkeye ark ediyorsun

Tayyib Atmaca

Döndürürüm divanına yüzümü
Ondan diler isterim her çözümümü
Tartarak dilimde derim sözümü
Ağzımı öfkeye ark etmiyorum

Tacettin Şimşek

Gün oluyor Şimşek gibi çakıyor
An geliyor bülbül gibi şakıyor
Bazen mutluluktan kanat takıyor
Bazen de acıya gark ediyorsun

Tayyib Atmaca

Gönül kapısını gönül açıyor
Bülbülün kaniyle gonca açıyor
Atmaca öteye kanat açıyor
Bu yalan dünyayı gark etmiyorum

❖ Zekeriya Çakabey

Çin Pazarı

Uzun yılları Antep'te geçmişti ve kendi becerileriyle öğrendiği ustalığı onu araba tamiratından, jeneratöre, motordan elektrik santrallerine hemen hemen her alanda söz sahibi yapmıştı. Bunlardan dolayı kendisine Antepli Usta denirdi. Şimdi de aylardan beri uğraştığı hidroelektrik santralının yapımı tamamlanmıştı. İlk defa bölgedeki evleri elektrikle tanıştırmamanın mutluluğunu yaşıyordu.

Ustanın elleri kadar dili de nükte yapmada maharetliydi. İşte böyle tüm neşesinin ve nüktedan tavrının üzerinde olduğu bir gündü. Ortalık sessiz ve sakindi. Mangalı getirip ceviz ağacının altına koydu koydu, masa ve sandalyeleri ayarladı. Arkasından içeri girip:

“Hanım bugün güzel bir kebab yapalım. Ne dersin?” dedi.

Hanımı hafif dudağını bükerek:

“Etleri hazırla diyorsun yani!” diye cevap verdi. Usta: “Şu senin anlayışına hayranım.” diyerek dışarı çıktı, mangalın başına geçti.

Şişler yavaş yavaş pişmeye başlarken kadının gözleri ceviz ağacında beliren sincaba takıldı. Ustaya dönüp:

“Bak biz uç dallardaki cevizleri çırpamadık. Sincap orada, iş başında. Allah onun rızkını da öyle vermiş.” dedi. Usta: “Doğru” diyecekti ki bir şangırtıyla laf ağzında kaldı. Kafasını çevirince bir kedinin ete saldırdığını gördü. Antepli'nin azarlamasıyla kedi, ağzına aldığı şişi bırakarak hızlıca oradan uzaklaştı. Antepli yerdeki şişi eline aldı; evirdi çevirdi: “Bu rızktan çıkmış.” dedi. Oturdıkları yerden biraz uzakta etleri şişten çıkardı:

“Al, aha sana et. Bir daha da yaklaşmayın ha! Bak külahları değişiriz.” diyerek yerine oturdu. Kedilerin miyavlama sesleri ortalığı çınlatıyordu. Ne oluyor diye bakmak için yerinden kalktı. Hayretler içinde kaldı. Bir kedi on kedi olmuştu. Büyük siyah olanı, etin başına geçmiş, öbürlerini yaklaştırmıyordu. Arada bir et parçasının birini alıyor ve öbürlerine gözdağı veriyordu.

“Şuna bak be hanım, öbürleri çok ama yok! Siyah kedi gözdağı vererek işi götürüyor. Demek ki bu sistem her yerde aynı. Büyük balık küçük balığı yutar hesabı. Ben dinamoların ustalığını iyi bilirim, elektriğin artısını, eksisini, topraklamasını iyi bilirim. Kebabın en güzelini ben yaparım amma bu insan ilişkilerine pek aklım ermez.” dedi. Kadın manzaraya göz ucuyla bakıp:

“Ben salata yapmaya gidiyorum. Kebapları yakmayasın ha!” deyince usta hemen yerinden fırladı, şişleri çevirdi. Bir süre sonra pişenleri koymak için tabak lazım oldu. Yerinden kalkıp eve doğru yönelmişti ki ikinci bir şangırtıyla irkildi, kara kedi etli şişi kaptığı

gibi sıçradı. Usta ne kadar bağırıp çağırsa da fayda etmedi. Kara kedi, gözden kayboldu. Usta kafasını sağa sola çevirdi:

“Ulan ben de Antepliysem, senin hesabını sorarım.” dedi. Hamını mangalın başında bırakıp evin arkasında top oynayan çocukların yanına gitti. Çocukları karşısına alıp:

“Kedilerin iyi para ettiğini biliyor musunuz?” dedi.

Kimisi “Yok!” dedi, kimisi “cık” diye bir ses çıkardı. Usta:

“Çin pazarı kurulmuş, iyi de para veriyorlar kedilere.” dedi. Çocuklardan birisi:

“Kediyi ne yapıyorlar ki?” diye sordu. Ustanın önce başka bir çocuk:

“Yiyorlarmış oğlum.” dedi.

“Kedi yenir mi?” dedi birisi. Öteki:

“Bizim öğretmen anlattı, onlar daha neleri yerlermiş.” diye cevapladı. Usta:

“Haydi, etraftaki kedileri toplayın, satalım.” dedi.

Çocuklar peş peşe sorular sormaya başladılar:

“Kime satacağız, nerede bu pazar, kaç kira?” Usta:

“Siz toplayın ben götürür Çin pazarında satarım. Kaç liraya alırlarsa paranızı veririm.” dedi.

Çocuklar biraz düşündükten sonra “Tamam, gidiyoruz.” dediler. Koşarak uzaklaştılar.

Antepli eve döndüğünde sofraya hazır. Kebapları afiyetle yediler. Sofrayı toplarken kapı çalındı çocuklar ellerinde torbalarla gelmişti.

Antepli, çocukların ismini sırayla bir kâğıda yazdıktan sonra torbaları numaralandırdı. Derken on kadar oldu. On numaralı kedi ağırdı. Torbanın sahibine:

“Bunda iki kedi mi var?” diye sordu. Torbayı getiren çocuk:

“Hayır, benim kedim kedilerin kralı.” dedi. Usta:

“Kara kedi mi yoksa?” diye sordu.

“Evet.” dedi çocuk. Usta imalı imalı gülümseyerek:

“Kara kedi gerçekten kral. Bakalım Çin'de de krallığı sökecek mi?” dedikten sonra torbaları arabanın bagajına doldurdu. Hanımına:

“Sen çayı koy, benim küçük bir işim var.” deyip gaza bastı. Çocuklar arkadan bakakaldılar. Değirmendere'nin hizasına gelince bagajı açarak torbaları çıkardı. Tek tek ağızlarını çözerek kedileri serbest bıraktı. Sıra kara kediye gelince:

“Seni tek başına Göksun'a bırakmam lazım ama neyse” dedi ve onu da bıraktı. Arabayı eve doğru sürdü. Eve geldiğinde çay hazır. Bir bardak doldurup ceviz ağacının altındaki sandalyeye kuruldu. Tam ilk yudumu almıştı ki “miyav” sesiyle geri püskürttü. Önde kara kedi, arkada diğerleri koşarak bahçeye girdi.

❖ Osman Gazi Turaç

Mezarlıkta Bir Tirat

Gün siyah elbisesini giyerken insanlar siyah elbiselerini çıkarıp beyaza yakın olmaya çalışıyorlardı. Sokaklarda el etek çekilmeye başlarken caddelerde de gürültüler azalmaya başlamıştı. Bir kaç saat sonra kaldırımların yükü iyice hafifleyecek, başboş köpekler ve kedilerle birlikte sıcak bir yuvaya hasret insanların günü yeni başlayacaktı. Kentin insanı, sevgiyi mutluluğu nerede nasıl paylaşır. Kentin ışıkları insanın içini aydınlatır mı, zindan mı eder. Hangi kentin mezarları kentin dışında, hangi mezarlar insanların evlerinin bodrum katında ve hangi mezarlar bir nefes ötemizde? Evler mi mezarlık, mezarlıklar mı ev? İş, ev arası bir zaman diliminde saatimiz nerede çalacak, ilk giydiğimiz beyaz elbiseyi tekrar giymek nasip olacak mı? Bu düşüncelerle geçiyordum bir kentin orta yerindeki mezarlıktan.

Bir eve misafir olacaktık. Hava soğuktu. Hızlı adımlarla evin yolunu tutarken mezarlıkta bir sese dikkat kesildik.

Ev sahibimiz:

“Bu insan istisnasız her gece buraya gelir ve mezarlık çevresindeki apartman sakinlerine bir şeyler söyler, zararsız bir insan.” dedi.

Ev sahibinin ve benim de arkadaşım olan Mustafa ile bu fırsatı değerlendirmekten daha güzel ne yapabiliriz? Mehmet’i eve gönderip biraz sonra geleceğimizi söyledik. Tel çitlerden atlayarak mezarlığa girdik. Adamın yakınında bir mezar başına çömelip dinlemeye başladık.

“Hey yüksek apartmanlarda oturanlar, taksileriniz aşağıda üşüyor, pencerelerinizden dışarıya ışık sızıyor. Bugün akşama kadar ne kadar yorulduunuz? Ne kadar dua ettiniz putlarınıza? Kaç putu aç bırakıp kaç putun burnunu kesip yediniz? Amirinizin karşısında kaç takla attınız? Patronunuza nasıl yalakalık yaptınız? Nasıl gammazladınız, alışverişe gelen saf insanları? Şimdi oturmuşsunuz televizyonun karşısına, avratlarınız eline bir iş almış, siz sigarayı savurarak günün yorgunluğunu atmaya çalışıyorsunuz. Hekaye bunlar hekaye, kendinizi avutuyorsunuz dinime imanım! Hükümet zam verse ne vermese ne! Siz hangi alışverişinizde düzgünsünüz de hükümeti karalamaya çalışıyorsunuz? Hükümetteki insanlar da sizler gibi yataarken geviş getirmeyen insanlar. Göbeğinizin yağından yiyeceğiniz biraz. Loo, kara pencere on katlı evin yedinci katındaki mezarlığa bakan orta penceredeki! Boynuzların camları kıracak dikkat et. Ula

sen banka müdürü, bu mezarlıkta hiç kimsen yok herhalde! Geçerken hep burnunun dikine dikine geçiyorsun. Ulan kara canavar, farkına varmadan bir muz kabuğuna basarsın da oma kemiğin kırılırırlıktan! Kalaförlü apartmanlarda oturanlar, heç düşündünüz mü öbür tarafta da böyle evlerde oturacak mısınız? Böyle evlerde oturmak için alınınızın teri mi döküldü, yoksa bir başkasının alın terine mi kondunuz? Aha tren de geçiyor! Geçsin bakalım. Bu trenler kaç beygir gücünde bir güce sahip, neden öndeki tren arkadaki vagonları çeker? Siz hangi katır gitmez, eşşek ürker yollardan gele gele bu şehire yerleştiniz? Ülkemizin bu ana şehrinde bu kuytu köşeye gelip burayı da ora gibi ana karalaştıracaksınız. Latçılar, Uzzacılar, Menatçılar, meymenetsizler; heç çimmiyor musunuz, kulaklarınızda kir mi var kurşun mu dökülü? Ölümlerinizi kıyma makinasından çekip lavabolardan mı toprağa göndermeye çalışıyorsunuz? Kime sesleniyorum, Kime sesleneceğim? Sesleniyorum işte! Kızlarınız fırlatmalarla fink atsinlar, karılarınız allanıp pullanıp şehrin çarşılarını alt üst etsinler, siz de erkek gibi gezin bakalım! Hangi erkek? Soğan erkeği olsanız çocuklar belinizden kırıp ciki ciki yaparlar. Benzine gene zam var. Arabanızın tekerine kurban olun. Arabanızın camlarını silin, döşemelerini değiştirin, ama aklınızı değiştirmeyin. Akıl insanda olur. İnsan olmak kolay bir şey değildir. Allah bu kadar sorumluluğu insana boşa yüklemeydi. Siz istediniz. Kıvrırın bakalım. Kıvrırırken de kalçalarınızı birbirinize tokuşturun. İçiniz kokuşmuş, belki şehir sizin yüzünüzden patlayacak. Nefes alıp vermeyi etli butlu yemeyi ve anıarak içmeyi yaşamamanın tadı olarak görün bakalım. Şimdi evlerinize çekildiniz. Biraz sonra başlarınız yastığa gömülecek ve yastıkta hiçbir soru işareti hamal kancası gibi batmayacak. Kendinize göre uyuyacaksınız. Halt ediyorsunuz! Siz gözlerinizi yumar yummaz ölüyorsunuz da haberiniz yok. Gece, bir sığınaktır, gece bir kurtuluştur. Siz kurtulmak istemiyor musunuz?”

Soğuk gittikçe şiddetini arttırıyor, Mustafa “Artık gidelim.” diyor. Adam kaldığı yerden devam ediyordu:

“Bakın size biz kez daha insan kardeşlerim diyorum. Siz bir damla sudan yaratıldınız, bu etrafımdakiler de sizler gibiydi. Yunus der ki gör takdirin işleri/ dökülmüştür kirpikleri kaşları....”

❖ Metin Özarslan

Oda İçin Hoyrat

Oda sızlar, oda sızlar
 Masasız, oda sızlar...
 Masaya bakar mı ki
 Masalı odasızlar
 Masası olanlara
 İmrenir odasızlar
 Odasız ise masa
 İçlenir o da sızlar
 Odasızın durmadan
 Yanar içinde ateş
 Alevden oda sızlar
 Odasız bodrum katta
 Alçacık koda sızlar
 Bir soğuk soda içer
 İçinde soda sızlar
 Bereket kitaplara
 Kitapsız masa sızlar
 Hayf ona, zevaldedir
 Odasız, masasızlar...

❖ Mehmet Bircan

Patates Gazeli

Ne meşakkatle yuvandan dışa çıktın patates
 Bu ne şöhret ki çemenden aşı çıktın patates

Güle tâlib nice bülbül gibi feryâd kılar
 Fukarâ vasl uma kaç kuruşa çıktın patates

Nice sultan ne adın ne de tadın bilmez iken
 Kapital sistem ile tıraşla çıktın patates

Ne de tebdîl gezermişsin aramızda meğer
 Ki gedâ sandığımız bey, paşa çıktın patates

“Ben umardım ki seni yâr-ı vefâdâr olasın”
 “Ne bileydin ki seni” nataşla çıktın patates

Zorlu rençberlik ederken, çalışırken *Bircân*
 Ne yapıp da emeğinden boşa çıktın patates

Feilâtün Feilâtün Feilâtün Feilün